

Aften gik Døren op, og en fremmed Mand kom ind. Jeg kendte straks Vorherre. Bagefter ham fulgte Dødsenglen med de sorte Vinger. Det skal forresten have været Lægen og en Kone, der gik tilhaande i den Familie, der havde taget sig af os. »Mads Vestrup! Nu skal du herfra! Men hvor skal du bringes hen?« sagde Vorherre, og i det samme lagde han sin Haand prøvende paa mit Hjerte. Jeg var jo nok lidt angst, men jeg havde dog en god Samvittighed. Og jeg opregnede saa for Gud, at mit Levned havde været rent, mine Tanker fromme og mit Sind lydigt. Men da løftede Herren sin Haand og sagde bedrøvet: »Mads Vestrup! Hvor er dit bævende Hjerte? Hvor er de Taarer, du har grædt over dig selv? Hvor er din Angst og dine vaagne Nætters Kummer?« Og med en ny Røst, der gik mig gennem Marven som et dræbende Lyn, udtalte han de frygtelige Ord, Dommens uigenkaldelige Ord: »Far du til Helvede!« — —«

Han stod lidt, som om han vilde fortsætte. Men saa overvældede Bevægelsen ham, han satte sin mærkværdige Kasket paa Hovedet, vendte sig om og gik bort.

Der var nogle, der forsøgte at le; en enkelt gav sig til at klappe rasende; andre hyssede og var vrede. Det var altsammen kun forskellige Udtryk for den samme usikre Opskræmthed. Hvad var dog